

nisationer, der maatte bestaa, og jeg har saa meget mindre noget derimod, som jeg hele Tiden har anset det for en Selvfølge, at de mange og gamle Organisationer, som bestaa og sortere under Fællesrepræsentationen for dansk Søfart, ville finde Anledning til at fremkomme med Forslag til Ministerens Overvejelse.

Børdam: Den højtærede Indenrigsminister spurgte, hvorfor jeg ikke havde bragt det af mig rejste Spørgsmaal paa Bane, da Loven var til første Behandling, men var kommen med det nu ved Lovens anden Behandling. Jeg skal dertil sige, at da vi i sin Tid havde den almindelige Ulykkesforsikringslov for, søgte jeg at drage med ind under denne Lov saadanne Sygdomme, som falde ind under de saakaldte Fagsygdomme, idet jeg den Gang fandt, at det var ganske urimeligt ikke at give en Mand, som paadrog sig en kronisk Fosforforgiftning, en Erstatning akkurat lige saavel som den Mand, der fik en akut Fosforforgiftning f. Eks. Det blev den Gang afvist, og naar jeg derfor ikke tog dette Spørgsmaal op igen ved denne Lovs første Behandling, saa laa det i, at jeg simpelthen mente, at jeg heller ikke vilde kunne faa det ført ind paa denne Lov. Saa skete imidlertid det, at man i Udvalget imellem første og anden Behandling fik tilstillet et omfangsrigt Værk, en Kommissionsbetænkning fra Sverige, hvoraf det fremgaar, at man der har taget disse Ting med ind under Loven. Dette gav mig fornyet Haab om, at vi ogsaa herhjemme kunde faa dette Spørgsmaal løst paa denne Lov, naar dette høje Ting saa, at man i vort Naboland Sverige, hvor man var gaaet til at ned-sætte en Kommission om denne Sag, var gaaet denne Vej, saa meget mere som det Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, er saa at sige en ordret Over-sættelse af den svenske Kommissions Forslag.

Der er saa meget mere Grund til at tage dette Punkt ind paa Loven om Søfolks Forsikring, fordi Søfolk ikke have den Gavn af Sygeforsikring, som Arbejdere paa Land kunne have. Naar en Arbejder paa Landjorden lader sig forsikre, gaar i en Sygekasse, vil han, saa snart han bliver syg, søge Læge og faa Dagpenge, og Lægen vil sige, at han har den og den Sygdom og maa holde op at arbejde, saa længe han er syg; men naar en Sømænd bliver syg, er han uheldig stillet. Naar han er paa Langfart og sejler paa fremmede Have, kan han ikke søge Lægehjælp

og kan ikke befri sig for det, der bevirker Sygdommen.

Derfor finder jeg, at det af mig foreslaaede ikke er noget, der ligger udenfor Lovens Grænser. Jeg kan aldeles ikke forstaa, hvad den ærede Ordfører udtalte om, at hvis vi vedtage dette Ændringsforslag, faa vi ikke Loven. Det kan den ærede Ordfører jo ikke vide det mindste om. Det kan jo netop være, at Landstinget vilde modtage Forslaget med denne Ændring med den allerstørste Glæde, vilde finde, at det var en Forbedring. Det er alt for let at sige: vi maa ikke forandre en Tøddel eller et Komma i en Lov, ellers faa vi den ikke vedtagen. Jeg finder fremdeles, at det vilde være en meget stor Forbedring, om dette Ændringsforslag blev vedtaget, og det vilde komme ganske overordentlig mange til Gavn, om denne Bestemmelse kom ind i Loven. Derfor vil jeg vedblivende opfordre til at stemme for dette Ændringsforslag.

Martin Olsen: Den højtærede Minister sagde til min Forespørgsel, at han vil tage Hensyn til Forslag, der fremkomme fra bestaaende Organisationer indenfor Sømandsstanden, og føjede til, at han forventede, der gennem Fællesrepræsentationen fra de gamle Foreninger vilde fremkomme saadanne Forslag. Samtidig bebrejdede Ministeren mig, at jeg ved Forslaget har søgt at tvinge Søarbejderne ind i visse Organisationer. Jeg tør maaske bemærke, at de bestaaende Organisationer ere faglige Organisationer, som gennem Fællesrepræsentationen have søgt at gøre deres Indflydelse gældende i Rigsdagen. Det er lykkedes dem rigtig godt paa de Punkter, jeg har paapeget, og saa har jeg gerne villet have taget Hensyn til den anden Side ogsaa.

Nu siger Ministeren, at han vil tage Hensyn til Forslag om Personer, der fremkomme fra de bestaaende Sømandsorganisationer, og navnlig tænker han paa dem, der staa indenfor Fællesrepræsentationen, men mener, at det er dem, der ere de talrige, og siger, at de Repræsentationer, jeg har paapeget, repræsentere færre, derfor kan han ikke anse dem for et fyldestgørende Udtryk for Sømandsstanden. Jeg vil derfor tillade mig at spørge: vil den ærede Minister være tilbøjelig til, naar der kommer Forslag fra bestaaende faglige Organisationer samtidig med Forslag fra dem, der staa indenfor Fællesrepræsentationen, og det saa skulde vise sig, at Medlemsantallet for de faglige Organisationer var større